

Z. Tóth Csaba (Pécs):

A dolgok állása – egy angol „beavatott” szemével. A fordító előszava¹³⁸

„...kinőttük (vagy épp kinőjjük) azt a tudományos módszertant, amely gyakorlatilag kizár a megismerés területéről minden tapasztalást, ami nem az érzékszervek útján adódik, és kinőttük a teológiát, ami az imperializmuson alapszik, és a római jogtudomány elveivel összhangban dolgozták ki.” (részlet a szerző bevezetőjéből)

„Bölcsességet pedig a tökéletesek között szólunk; ámde nem e világnak, sem e világ veszendő fejedelmeinek bölcsességét, hanem Istennek titkon való bölcsességét (gör. theosz szofia) szóljuk, azt az elrejtettet, melyet öröktől fogva elrendelt az Isten... mert a Szellem mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is.” (1.Kor. 2,7-10)

Charles George Harrison (1855-1936) szűk körben tartott s ma már túlnyomórészt feledésbe merült londoni előadásainak 1893-as elhangzása óta igen nagyot fordult a világ, de az előadások tartalma szinte világítótoronyként magasodik az eltelt százhusz esztendő viharos történései fölé. Az előadóról, aki 1923-ban és 1929-ben kiadott még két kötetet (*The Fourth Mystery*, *The Creed for the Twentieth Century*), alig tudunk valamit, de ránézve érvényes a mai szlogen fordítottja: „nem az a fontos, hogy ki mondja, hanem az, amit mond”. Mert Harrison minden szava valódi, mély ismeretekről tanúskodik, melyek önmagukért beszélnek, anélkül, hogy az előadójuk címeit, iskoláit, életrajzát kellene firtatnunk, bár természetesen nem lehet teljesen elvonatkoztatni a személyt a mondanivalójától, sőt bizonyos „kegyes”, anglo-okkultista elfogultságai-val is számolni kell, mellyel egyes dolgokat visszanyes, hogy másokat beoltson a gondolatok „fáján”. A kör, amely előtt beszélt, egy bizonyos „Bereai Társaság”, melynek 1893-ban az elnöke volt, s közli, hogy ez a nevét az Apostolok Cselekedetei 17,11. verséből vette, a Pál apostol által meglátogatott macedóniai közösség lakóhelyéről, „kik befogadták az ígét teljes készséggel, naponként tudakozva az írásokat, ha úgy vannak-e ezek.” Harrison hozzáteszi, hogy hallgatósága elméleti okkultistákból állt – merthogy vannak „gyakorlatiak” is, mint mondja –, vagyis a „rejtett”, szellemi dolgok kutatóiból, akik a szigetországban rég szokásos módon ötvözték az anglikán „High Church”, vagy „anglo-egyetemes” (ebben az értelemben „katolikus”) egyházi, és a szabadkőműves „páholly-impulzust”, ami valamelyest érthető, ha tekintetbe vesszük, milyen nagymértékben száműzte a kereszténység a saját „ezotériáját” kezdettől fogva.

¹³⁸ C. G. Harrison: *The Transcendental Universe* címmel 1896-ban megjelent hat előadásának magyar kiadása elé

C. G. Harrison szavaiból világosan kitűnik, hogy ő maga is „beavatott” volt, szellemi látásában bizonyos fokig iskolázott ember, noha leginkább „függetlenként” határozza meg önmagát, aki mintha nem lett volna tagja szabadkőműves páholynak (mint mondja „nem szeg esküt” a közléseivel), de aki bevallottan szorosabb kapcsolatban állt, egyeztetett a nála beavatottabb személyekkel. Talán az egyidejű kívül- és belülállása miatt történhetett, hogy egészen kivételes információkat hoz nyilvánosságra a 19. századi okkultizmus történetéről, melyek egyúttal bevilágítanak a 20. századot formáló nagy világtörténelmi események hátterébe, nagyon hasonlóan az 1891-ben épp a filozófia-doktoriját megszerző Rudolf Steinerhez (1861-1925), aki az I. világháború éveitől kezdve – a számára is csalódást jelentő teozófus korszaka után –, részben helyreigazítóan reagál Harrison gondolataira, több előadásában magyarázza fogalomhasználatát, felvetéseit (GA 167/3, 4, 9., 173/3., 178/7, 8, 9., 184/4, 6., 198/6, 7, 8., 254, ld. [katalog_ga_2002.pdf](#)). Sőt, Harrison különös módon mintha magára Steinerre utalna, amikor „a tudományos szakramentalizmus eljövendő pionírjáról” beszél a 3. és 4. előadásában, noha 1893-ban Steiner még nem volt ismert széles körben, 1882-1897 között Goethe természettudományos írásait szerkesztette és jelentette meg a Kürschner-féle Deutsche National-Litteratur sorozatban.

Ami Harrisont az előadásai megtartására készítette, az elsősorban a Teozófiai Társaság, mozgalom megjelenése volt az 1870-es évektől, és az alapító, Helena Petrovna Blavatsky asszony (Jelena P. Blavatszkája, 1831-1891), valamint egy Sinnett nevű szerző könyveiben közzétett nagy mennyiségű „ezoterikus” információ, melyet korábban csak a titkos társaságok tagjai ismerhettek. Ezek az információk „rivalizálni” látszottak a kereszténységgel, sőt kifejezetten anti-keresztény, nem csupán egyház-kritikai élel fogalmazódtak meg, s tele voltak egy diffúz „kelet-imádat” – mindkét jelenséggel kapcsolatban a kifogásait hangoztatta Steiner is, aki egy ideig a Teozófiai Társaság német szekciójának titkára volt, majd a Krishnamurti-ügy után végleg szakított velük –, egyúttal nem kis megerősítést kaptak e teozófiai közlések a kor egyes tudományos eredményei, hipotézisei részéről. Harrison arra törekedett, hogy összhangba hozza a három, lényegében kapcsolódó szellemi terület, vallás, tudomány és ezoterizmus igazságait az ember és a világ titkaira, a történelemre, a népek fejlődésére vonatkozóan, s hogy igazi „gnóvizst”, tudást nyújtson, megalapozzon egy valódi szellemtudományt. „Beavatottként” látta, hogy bár az emberiség materializmusra, vagy mondjuk inkább így, „tisztá érzékelésre”, józan összefogottságra való hajlamának kialakulása a fejlődés velejárója volt, mivel ez valóban az ember szabad lénnyé, „felnőtté” válásának követelménye, „tünete”, ahogy az egyedfejlődésében is a gyerekkort a kamasz-, ifjú- és felnőttkor önállósodása követi, de látta azt is, hogy az emberiség immár elérkezett egy új korszak küszöbére, amikor újra lehetőség nyílik a teljesebb valóság-megismerésre, a külső világ „fátyla” mögötti „érzékeletti univerzum” megismerésére, miként maga Jézus mondta, jövendölte, bár ezt valójában csak azok fogadják el „érvként”, akik „hívők” s már maguk is valamelyest előbbre haladtak az ismeretszerzésben: „kitárom, amik e világ alapítása óta rejtve vannak” (Máté, 13,35), s „eljő az idő, mikor nem példázatokban beszélék majd néktek, hanem nyíltan beszélék néktek az Atyáról.” (Ján. 16,25).

A Teozófiai Társasággal kapcsolatban Harrison, elismerve pozitívumait, elemzi megalakulásának hátterét, milyen körülmények vezették Blavatsky asszonyt ebbe az irányba, és sokszor félre, összefüggésben a 19. század másik jelenségeivel, az újsütetű spiritizista szeánszokkal, melyek

médiumai segítségével a titkos társaságok két frakciója, az „ezoterikusok”, a feltétlen titkosság hívei, és a „liberálisok”, a megfontolt közlés hívei mintegy tesztelni akarták a közvéleményt, hogyan reagál a tényre, hogy *valóban van szellemi világ*. Bizony, nem könnyű ezekről a dolgokról beszélni, mint Harrison többször megjegyzi, mert a történet hajmeresztőnek, morbidnak tűnhet, és a valódi szellemtudomány (egy Szt. Pál-i „egészséges tudomány,” *sana doctrina*), amely tiszta szándékkal eredne a titkok nyomába, emiatt meg nem érdemelt elutasításra találhat a nyilvánosság részéről. Mint Harrison bennfentesként rámutat – majd a nála kétségtelenül magasabb fokon álló, termékenyebb, önzetlenebb szellemű Rudolf Steiner a saját szellemi kutatásai alapján megerősíti ezeket az értesüléseket –, ez is volt az egyik célja bizonyos egyéb háttérköröknek, az ún. „bal testvéreinek”, akik értesülve a médiumokkal kapcsolatos kísérletezésről, a mi világunkkal közvetlenül határos szellemi világban illegitim műveleteket hajtottak végre, minek következtében a kísérlet kudarcba fullt, lejáratták, mert a médiumok azt közölték, hogy pusztán a „holtak lelkei” nyilatkoztak meg nekik (ld. Steiner GA 178/7, 8, 9, angolul a GA 118-hoz csatolt 10, 11, 12. előadások). E kudarc után, és azt követően, hogy Blavatsky belépését elutasították a párizsi és amerikai páholyok – akik Harrison szerint tudtak a létezéséről, még mielőtt fölbukkant volna (1. előadás) –, megjelent a színen, mintegy dachból is, a hatalmas teozófiai, okkult ismerethalmaz. A „Bal Testvérei” folytatták elterelő, hipnotikus hadműveleteiket, melyeknek terepe részint maga Blavatsky asszony médiumi hajlamú lelke, személyisége lett, és sok tekintetben sikerült további zavart előidézni a rejtett világ titkairól, a „dolgok állásáról” szóló ismeretek megjelenését és külső fogadtatását illetően. Mintha egy „drótnélküli”, wireless hacker viadal tanúi lennénk, a „függöny mögött”...

De ez a küzdelem az „okkult frakciók” között nemcsak az ezoterikus igazságok nyilvánosságra hozásával kapcsolatban zajlott, hanem folytak bizony a 20. század intenzív előkészületei is, hiszen a beavatottak egyfajta előretudással rendelkeznek, és bizonyos „kulcsokkal” az emberek, események befolyásolásához, bár ezek többnyire „fekete” ismeretek, a rombolás erőihez kötődnek (provokációk, megtévesztések, merényletek, háborúk, a hiszékenység, nincstelenség, tudatlanság, ösztönök kihasználása, etc.). Mindemögött világformáló törekvések állnak, a legfontosabb épp az említett „bal testvéreké”, kikről Harrison elárulja, hogy ezek magas fokú beavatott *jezsuiták és szabadkőművesek*, utalva ezzel arra is, hogy ők vezették be a „szocialista kísérletet”, mint Harrison nevezi, a Londonnak, Rómának egyaránt rivális, keleti ortodox oroszok számára (ld. az „illuminátus” ex-jezsuita, Adam Weishaupt, és a „left-hand path”-ről Aleister Crowley: *Magick without tears*, XII. fejezet, www.hermetic.com). Vagyis a „bal testvérei” külső értelemben a politikai baloldal konzervatív s persze tőkepénzes, bankos „dadáit”, „bébiszittereit” jelenti, ami egy igazi, világszenzációnak minősülő közlés, köztudottá kell válnia, fel kell vértetni magunkat vele a még ma is itt támolygó „szép”, andalító, sőt „liberálisnak” álcázott hazugságok ellen, melyeknek vajmi kevés köze van kereszténységhez, demokráciához, vagy akár a valósághoz. Emögött megjelenik az a törekvés is, ami sajnos ott van C.G. Harrison egyébként nagymértékben jószándékú felfogásában: az angolszász faji önzés, amely – bár ez a viktoriánus alkonyán még úgy-ahogy érthető volt – igyekszik kiterjeszteni és prolongálni, időben is elnyújtani a világhatalmát, „iskolamesteri” befolyását a többi nép fölött, „új világrend” címen átmenteni a régi hatalmat, melyet a pénzre, a „Mammonra” alapoznak (ld. az 1 dolláros bankjegyen a „Novus ordo seclorum” felirat). A konzervatív „bal testvérei”, azaz lényegében a régi, római hatalmi impulzus „kísértetének”, „árnyékának” időszerütlenné vált képviselői egy háttérkoalíciót alkotnak, melynek alapvető törekvése, hogy megakadályozzák az emberiség

szellemi ébredését, visszatartsák a materializmusban, szellemtagadásban, korábban részint a szándékosan torz formájú, diktatórikus „szocializmussal”, amit főként Kelet-Európa számára agyaltak ki, mely a jövő igazi letéteményese – benne a magyarsággal, melyet Harrison lekezelően csak „jelentéktelen turáni elem”-nek nevez –, és ott, ahol a stratégiai érdekek kívánták, részben pedig Nyugaton, a kapitalizmus további erősítésével, főként az állam és a gazdasági élet illegitim összefonódásai révén, uzsorakamattal és „fiat money”-val, Fed-es pénznyomdával. Mint a magyar vice szellemesen mondja, az a különbség a szocializmus és a kapitalizmus között, hogy a nyugatiak (eredetiben „a” zsidók, ám ez csak egy féligazság) a kapitalizmust maguknak, a szocializmust meg nekünk találták ki... A „Nagy Terv”, vagy inkább trükk tehát az volt, hogy a szociális és a megismerési kérdésekről leválasszák a szellemiséget, lényegében az igazi Krisztus-impulzust, mellyel pedig fokozatosan elérkezik az emberiség teljes, spirituális felnőtté válásának lehetősége – ezt az egyház már régóta igyekszik aláásni (ld. a 869. évi zsinat XI. kánonját, és az 1311. évi zsinat 1. dekrétumát), bár ennek eleinte még volt egy előreívő jellege, hogy a gondolkodás megtisztuljon a múlt elhaló, egyre zavarosabbá váló imaginációitól, az ún. „érzőlélek” még individualitás nélküli maradványaitól. A „bal” páholyok arra törek-szenek, hogy fennmaradjon a kevesek, gazdagok, intézmények, végsősoron az állam régi típusú uralma, kiváltsága a manipulált többség felett, a demokratikus álca mögött is, és egy nyugati irányítású „világállamot”, egy globális „Rómát” kreáljanak s ehhez kapcsolódott a Rhodes-Mil-ner, vagy Kerekasztal csoport is, nagyjából Harrison előadásainak elhangzása idején (ld. Carroll Quigley: *The Anglo-American Establishment, Tragedy and Hope*, és Antony Sutton *Wall Street-könyvei és America's Secret Establishment, a Skull & Bones titkos társaságról*, melyben benne van a Bush-elnökök szinte egész családjára, rokonságára). Ami azt illeti, a meghamisított, diktatórikus, egyoldalúan materialista jellegű „szocialista kísérlettel” sikerült óriási pusztítást végezni, szinte nagyobb, mint ha fegyverekkel tették volna (v.ö. Mt. 10,28), de lényegében az igazi kozmopolitizmus, világpolgárság fogalmát is megfosztják a szellemi tartalomtól, ami az embert felemelhetné eredeti rendeltetéséhez.

Harrison behatóan foglalkozik a szellemtudományos időszámítás, korszakolás titkaival, melyet régóta ismernek a titkos társaságok, de sajnos még ma sem fogadja el a nyilvánosság, holott nagymértékben rávilágít a dolgok valódi állására, igaz, hogy egyes körök épp ezt nem akarják, s az egész okkultizmust a felszínen félretolják, mint ami „obskúrus”, „ósvi”, miközben ők ma-guk, a „beavatottak” alaposan elmélyednek benne, s gyakorlati, világpolitikai értelemben önző célokra használják. A szellemtudományos korszakolás (ld. két ábra az előadások végén), nem pusztán lineárisan, az évek egymásutánjában méri az időt, mint a szokásos történetírás, hanem ismeri az univerzum és az emberiség, kozmosz és én-tudat mélyebb összefüggéseit (Harrison 2. alaptétele, a *Tabula Smaragdina* alapelve, „mint fent, úgy lent”, ahogy a *Miatyánkban* is), melyek igazán csak annak számára válnak láthatóvá, aki képessé válik, képessé teszi magát, hogy kiemelkedjen a földi-agyi-érzékszervi tudat síkjából, bár az is megértheti, akinek nincs ilyen látása, de képes logikusan, becsületesen és jóakarattal gondolkodni. Ennek a magasabb látásnak a születése, mint Rudolf Steiner leírja (GA 20, *Ausblicke, New Perspectives*), ahhoz hasonló, mint mikor az álomból felébredünk a mindennapi éber tudatra. Nos, épp ennek a fel-ébredésnek a küszöbén áll, toporog a mai emberiség, miközben szellemi és életerejét, egész egzisztenciáját lekötik az evilági vélt és valós küzdelmek, melyek az emberiség vezetése, a civilizációs, nemzeti, kulturális önmeghatározások és kényszerek körül dúlnak, rendszerint a

„kicsi bandák” között, a többség rovására. Ezek a sokszor felesleges küzdelmek megszüntethetők lennének egy ilyen „küszöbön túli” felébredésre, megismerésre neveléssel, mely által valóban felül tudnánk emelkedni a különbségeken, szintézisben tudnánk látni a dolgokat, belső kapcsolataik szerint.

A szellemtudományos korszakszámítás szerint ma az atlantiszi vízkatasztrófa, vagyis az utolsó jégkorszak utáni Ötödik Főkorszak Ötödik Kultúrkorszakában élünk, amely a személyiség, az intellektus civilizációjának korszaka, immár a keresztény, de joggal mondhatjuk, az *eredeti* zsidó-keresztény igazságosság világtörténelmi princípiumának csírájával az emberi lélekben, hiszen a jahvei „Vagyok” kinyilatkoztatásához szervesen kapcsolódott a jézusi „Én Vagyok” impulzusa, ahogy ezt a János evangélium hangsúlyozza Jézus mondásaival, az egyes szám első személyre is utalva („Én vagyok” a világ világossága, a jó pásztor, etc.; a manicheizmusban is fennmaradt, hogy Jézus Krisztus a „mi teljes énünk”, ld. *We Would Fulfill: Mani's Hymn to Jesus, the King*, www.gnosis.org). A földi korszakokat egy konkrét, csillagászati jelenség, a földtengely ferdeségéből adódó kettős kúp-mozgás, és ezáltal a tavaszi napéjegyenlőség pontjának ún. precessziós mozgása jelöli ki, mely kb. 72 évente 1 fokot hátrál az ekliptikán (csak hozzávetőleges matematikai precizitással számolhatunk a korszakhatárok esetében), és ezzel analógnak tekintették az emberiség fejlődését (így pl. az ember 1 napi légzéseinek száma ugyanannyi, mint a Nagy Év földi éveinek száma, 25.920). A mi Ötödik Kultúrkorszakunk AD 220 körül kezdődött, amikor a tavaszpont átkerült a Kosból a Halak jegyébe, és mint minden kultúrkorszak, világhónap, ez is kb. $30 \times 72 = 2160$ évig fog tartani, azaz kb. 2380-ig, majd ebben a főkorszakban lesz még két kultúrkorszak, és egy „kis világvége” után még két hetes főkorszak, ezután pedig a fizikai Föld valóban megszűnik létezni, mindazzal és mindazokkal együtt, amik, akik túlságosan csak a fizikaisághoz kapcsolódtak, tehát mintegy $2 \times 15.120 + 2 \times 2160$ év, azaz kb. 34.500 esztendő múlva – csak hogy világosan lássunk a „világvége” kérdésében, bár ma valóban nagyon sok múlik az ember személyes akaratán. Az Ötödik korszaknak a szellemtudomány a „Keresztény-Germán”, vagy „Keresztény/Közép-Európai” nevet adta, nem valamely nemzeti vagy vallási önzésből, hanem mert egyfelől Krisztusban valóban a legmagasabb isteni princípium kivételes földi megjelenéséről, az emberiség lelki-szellemi megváltásának, újrafelemelkedésének kezdetéről van szó, másfelől Európában, mintegy Kelet és Nyugat között kezdett kibontakozni ennek a princípiumnak az első, jelentős csírája, a Halak-jellegű dualitás jegyében, amikor a Római Birodalom két részre szakadt a 4. században, és mintegy megjelent a jövő a keleti térfélen, Bizáncban, majd a lehanyatlott római impulzusból részint szükségszerűen kialakult a múlt meghosszabbítása, a római egyetemesség, a katolicizmus, és a Frank Birodalom, amely Nagy Károly uralkodása alatt érte el csúcspontját, majd következett a Német-Római Birodalom s végül a Brit és az Amerikai Birodalom kialakulása, mely utóbbi rövid száz év alatt világhatalommá vált, a maga „talpraesettségének”, technológiai ügyességének, és nem kevés „diplomáciai” ravaszságának köszönhetően (ld. még GA 167/3, az ősi ezoterizmus öncélú átalakítása az angol páholyok által, pl. a soron következő Szláv-Ázsiai, Filadelfiai kultúrkorszakot le akarják cserélni a maguk hatalmára). Anélkül, hogy a részletekbe belemennénk, a Halak-korszak 1300 körül tetőzött ($\pm 1-200$ év), amikor a gótika, skolasztika virágzott a művészeti, szellemi életben – Steiner ezt vette a korszak „kezdetének”, mivel egy-egy korszak fő vonásai általában a kulmináció, zenit táján jelennek meg, ahogy pl. a telihold a legfényesebb holdfázis, és a zenitek valóban egybecsengenek a főbb történeti eseményekkel –, és azután egyéb áramlatok és ellenáramlatok hatására is, mint amilyen a legnagyobb,

a középkori arabizmus tükrözött, lunáris tudományossága volt (nem saját, hanem antik indiai, perzsa, szír, görög tudományt hoztak magukkal, átalakítva, ld. a „gondishapuri impulzust”), és ide tartozik a reneszánsz és a reformáció megjelenése.

Ezt a nagy civilizációs folyamatot árnyaltan kell szemlélni, nem csupán egy „diadalmenetről” van szó, mint ahogy általában visszatekintenek rá a mai, műszaki-tudományos haladás felől, mely az egész életünk elgépítéséhez is utat nyitott, hiszen, mint Harrison helyesen rámutat, az intellektualizmus megjelenése lényegében visszafejlődést, halált jelent a spiritualizmushoz képest, azonban ez együttjárt az emberiség individuációjával. Mai helyzetünket világosan mutatja, hogy a Halak-korszak végén járunk, amikor a lassan alámerülő, mondhatni túlrejt nyugati, római-germán-atlanti impulzusok felszíne mögött már érezhető a következő, Hatodik nagy korszak, a Vízöntő hullámozása, melynek vezetői a szláv népek, oroszok, és az ázsiaiak lesznek, akik lelki alkatukban, népszellemükben egy spirituálisabb moralitás, testvéribb szintézis lehetőségét hordozzák s valójában ennek csírája él a magyarságban is. Ez lesz a valódi „új világrend”, ennek „előszobájában” vagyunk ma, ennek felébredő szellemiségéhez, lelkiismeretéhez nyitott kaput „Michael győzelme 1879-ben” (ld. 4. előadás, Trithemius nyomán), ehhez kell fölőlni minden nemzetnek, embernek. Harrison kinyilatkoztatja, hogy a szláv-orosz néplelek a maga „gyermekkorában” alkalmas a „szocialista kísérletre” (2. előadás), de ezzel egy irtózatot csúsztatást követ el, ő is a „bal testvéreinek” terveit visszhangozza, melyek a meghamisított, diktatórikus, materialista szocializmussal nem elősegítették a szláv népek fejlődését, hanem épp ellenkezőleg, lelassították, hátráltatták, pontosan annak az elképzelt Európa-térképnek megfelelően, amely 1890-ben megjelent a *The Truth*, londoni satírikus magazin mellékleteként, Oroszország helyén „Russian Desert”, Orosz Sivatag felirattal, korántsem a német kaiser „ál-maként” (a „bal testvéreinek” elképzelései tükröződnek már az ún. Nagy Péter Testamentumában és az ún. „Cion Jegyzőkönyveiben” is). Harrison a Nyugat számára egy kifinomultabb szocializmust látott jónak, ahol a vallás a merev tekintélyelv helyett a gondolatszabadságra épül, a tudomány pedig a materializmus helyett a „pneumatizmusra”, szellemi megismerésre. Mi tagadás, valahogy így kellene kinézzen az életünk, az őseredeti értékrend szerint, s el kell ismerni, hogy ez hasonlít a Steiner által felfedezett társadalmi hármastagozódás, a *Dreigliederung* eszméjéhez, amely a szabad szellemi-kulturális élet, a jogegyenlőségen alapuló állami-politikai élet, és a partnerségen alapuló gazdasági életszférák önállóságán és együttműködésén alapszik, e három életterület valóságos princípiumaival a középpontban, túl azon, ami a francia forradalom idején jelszószerűen napvilágra került. Mint Harrison mondja, a legfontosabb, hogy ne vesztjük el az önbizalmunkat, és megkülönböztessük a valóságot az illúzióktól. Mélyen igaz, s Harrison bizonyára örül a szellemi világban, ha a tévedéseit kijavítják, megkülönböztetve búzát az ocsútól, „Michael” a „Sárkánytól”, az egész emberiség jövője érdekében.

Talán ennyit ízelítőnek C.G. Harrison „univerzumáról”. Jól látható, hogy a szerző a világtörténelem ütőerén tartotta a kezét, és nagy horderejű, kivételes közléseket tett az emberiség fejlődésének háttéréről, a segítő, világos, és az akadályozó, sötét hatalmakról s a velük együttműködő, különböző rendű, rangú okkultistákról, akik ismereteik révén próbálják pro vagy kontra befolyásolni a történelem menetét, a népek sorsát (v.ö. Zsolt. 64,6-10). Nem „összeesküvéselméletéről” van itt szó, hanem bizonyos esetekben rendkívül ártalmas gyakorlatról: egyes csoportok és a befolyásuk alá került pénzemberek, politikusok, szellemi vezetők tudva-tudatlanul megpróbálják elterelni a történelem menetét, „megtenni, amit lehet”, minden szinten, „odaát”

is, hosszú távra, a maguk érdekeinek megfelelően. Ám ezek a próbálkozások, még ha katasztrofákra is kell átvezessenek, legfeljebb átmenetiek lehetnek, mert a szellemi világ is alá van vetve egy ciklikusságnak, melyből minden más fakad, és minden tett, gondolat, szándék magában hordozza a „karmáját”, kiegyenlítését is. A részletesebb tájékozódás érdekében ajánlható még C.G. Harrison 1993-as új kiadásából Christopher Bamford és Thomas Meyer kommentárja, s magam is még néhány kiegészítést iktattam az előadások menetébe.

Z.T.Cs.

Jegyzetek:

C.G. Harrison művének említései a magyar nyelvű nyomtatott és elektronikus sajtóban:

Rudolf Steiner: Memorandum, 1917, *Országépítő*, 1996/2. Kálmán István bevezetője (www.orszagepito.hu)

Z. Tóth Csaba: „Halálfejesek” a világpolitikában, *Országépítő*, 2003/4., —: Angolszász geopolitika és „turanizmus”, *Mikes International*, 2010/1, —: Carl Bernstein: A szent szövetség (The Holy Alliance, *Time*, 1992, febr. 24, ford., bevezető: Z.T.Cs., 2012, www.virtus.hu), valamint 2016 óta több ízben a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület online periodikájában (*Acta Historica Hungarica Turiciensia*), pl. A „velencei metódus” diadalútja, történeti-politikai szöveggyűjtemény, 2012, *Acta HHT* 2017/1. (www.orszagepito.net oldalon is)

Gerald Brei: Hogyan nyitottak utat a Harmadik Birodalomnak elit nyugati pénzügyi körök, *Szabad Gondolat*, 2009/4., p.19., 22. jegyzet (www.szabadgondolat.hu)

Ld. még az orosz okkultizmus történetéhez Markus Osterreider: *From Synarchy to Shambhala*, 2007.

Rudolf Steiner művei a neten (GA: Gesamtausgabe, Összkiadás): németül www.anthrowiki.at, vagy www.anthroposophie.byu.edu, angolul www.rsarchive.org, C. G. Harrison németül: *Das transzendente Weltenall*, Stuttgart, 1898, ford. Carl Graf zu Leiningen-Billingheim, új kiadás 1990.